

VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (piektā palāta)

2010. gada 8. februārī *

Lieta T-481/08

Alisei, Roma (Itālija), ko pārstāv F. Šaudone [*F. Sciaudone*], R. Šaudone [*R. Sciaudone*], S. Gobato [*S. Gobbato*], R. Rio [*R. Rio*] un A. Neri [*A. Neri*], *avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv P. van Nufels [*P. van Nuffel*] un L. Prete [*L. Prete*], pārstāvji,

atbildētāja,

par, pirmkārt, lūgumu atcelt lēmumu, kas, iespējams, ietverts Komisijas 2008. gada 19. augusta vēstulē, attiecībā uz daļas no avansa maksājumiem atmaksu, kuri prasītājam izmaksāti saistībā ar atsevišķiem sadarbības projektiem attīstības jomā un humānās

* Tiesvedības valoda — itāļu.

palīdzības projektiem, ko finansē no Kopienu budžeta vai ko finansē Eiropas Attīstības fonds (EAF), un, otrkārt, lūgumu atļūdzināt kaitējumu, kas prasītājai, iespējams, nodarīts ar Komisijas rīcību.

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*] (referents), tiesneši M. Preks [*M. Prek*] un V. M. Čūke [*V. M. Ciucă*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību un līgumu normas

Līgumi starp Alisei un Komisiju

- ¹ Prasītāja, *Alisei*, ir atbilstoši Itālijas tiesībām dibināta bezpeļņas apvienība, kas izveidota ar 1998. gada 20. janvāra aktu, saplūstot atbilstoši Itālijas tiesībām dibinātajām bezpeļņas apvienībām *Cidis* un *Nuova Frontiera*. No 1998. gada 27. maija līdz 2004. gada 21. jūlijam tā ar Eiropas Kopienu Komisiju ir noslēgusi 22 subsīdiju līgumus saskaņā ar pirmās daļas VI sadaļu ("Dotācijas" ["Subsīdijas"]), kā arī otrās daļas

IV sadaļu ("Ārējie darījumi") Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulā (EK, *Euratom*) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 248, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Finanšu regula").

- 2 Vispārējie nosacījumi, kas reglamentē 17 [*ALI 08, ALI 41, ALI 44, ALI 46, ALI 03, ALI 04, ALI 06, ALI 07, ALI 17, ALI 18, ALI 19, ALI 25, ALI 39, ALI 42, ALI 45, ALI 47* un *ALI 48*] no šiem 22 līgumiem, ietver klauzulu, saskaņā ar kuru "jebkura prāva starp Komisiju un [prasītāju], kas varētu rasties, izpildot [...] līgumu, un ko starp [līgumslēdzējām] pusēm nevar atrisināt izlīguma veidā, jānodod Briseles tiesām".
- 3 Vispārējos nosacījumos, kas reglamentē piecus no šiem 22 līgumiem, Briseles tiesas ir norādītas kā tiesas, kurām ir piekritība izskatīt prāvas, kas saistībā ar to izpildi var rasties gadījumā, ja lietas dalībnieki nav varējuši atrisināt strīdu, beidzoties mēģinājumam panākt izlīgumu un/vai samierināšanas procedūrai.
- 4 Turklāt vispārējos nosacījumos, kas reglamentē iepriekš minētos 22 līgumus, ir paredzēta iespēja Komisijas kompetentajiem dienestiem tostarp pārbaudīt un kontrolēt piešķirtās subsīdijas izmantošanu.

EAF finansētie līgumi starp Alisei un trešām valstīm

- 5 Eiropas Attīstības fonds (EAF) tika izveidots, lai finansētu Eiropas Kopienas sadarbību ar Āfrikas, Karību jūras reģiona un Klusā okeāna valstīm (ĀKK), vispirms pamatojoties uz EEK līguma pielikumu, pēc tam pamatojoties uz iekšējiem nolīgumiem, dalībvalstīm tiekoties Padomē. Līdz šim brīdim ir bijuši desmit secīgi EAF un iekšējie nolīgumi par šiem EAF ir noslēgti uz termiņu, kas atbilst dažādu nolīgumu un konvenciju, ar kurām Eiropas Kopiena un tās dalībvalstis nodibinājušas šīs īpašās partnerattiecības ar ĀKK

valstīm, termiņam. Summas, kas bija piešķirtas EAF, neietilpa Eiropas Kopienu vispārējā budžetā; tas izskaidro to, ka EAF pārvaldību reglamentēja īpaša finanšu regula katram EAF.

- 6 Attiecībā uz sesto, septīto, astoto un deviņto EAF — to izveide bija paredzēta attiecīgi trešajā ĀKK un EEK konvencijā, kas parakstīta Lomē [*Lomé*] 1984. gada 8. decembrī (OV 1986, L 86, 3. lpp.; turpmāk tekstā — “Lomē III konvencija”), ceturtajā ĀKK un EEK konvencijā, kas parakstīta Lomē 1989. gada 15. decembrī (OV 1991, L 229, 3. lpp.; turpmāk tekstā — “Lomē IV konvencija”), Nolīgumā, ar ko groza Lomē IV konvenciju, kas parakstīts Maurīcijā [*Maurice*] 1995. gada 4. novembrī (OV 1998, L 156, 3. lpp.; turpmāk tekstā — “Maurīcijas nolīgums”), un Partnerattiecību nolīgumā starp ĀKK grupas dalībvalstīm, no vienas puses, un Eiropas Kopienu un tās dalībvalstīm, no otras puses, kas parakstīts Kotonū [*Cotonou*] 2000. gada 23. jūnijā (OV L 317, 3. lpp.; turpmāk tekstā — “Kotonū nolīgums”).
- 7 Šajos nolīgumos un konvencijās ir paredzēts — ja vien nav noteikts citādi —, ka ikvienam projektam vai programmai, ko finansē ar EAF subsīdiju, tiek sagatavota finansēšanas konvencija starp Komisiju un attiecīgo ĀKK valsti vai valstīm. Šajā konvencijā it īpaši tiek precizētas EAF finanšu saistības, kā arī finansēšanas kārtība un nosacījumi (skat. 222. panta 1. punktu Lomē III konvencijā, 291. panta 1. un 2. punktu Lomē IV konvencijā, kas nav grozīta ar Maurīcijas nolīgumu, un 17. panta 1. un 2. punktu Kotonū nolīguma IV pielikumā, kura nosaukums ir “Īstenošanas un vadības procedūras”).
- 8 Turklāt ar šiem pašiem nolīgumiem un konvencijām ir izveidots EAF galvenā kredītrikotāja amats. To amatā ieceļ Komisija. Tas ir atbildīgs par EAF resursu pārvaldību (skat. 226. panta 1. punktu Lomē III konvencijā, 311. panta 1. punktu Lomē IV konvencijā, kas nav grozīta ar Maurīcijas nolīgumu, un 34. panta 1. punktu Kotonū nolīguma IV pielikumā).
- 9 Par četrus iepriekš minēto EAF finansējumu ir noslēgti četri iekšējie nolīgumi starp dalībvalstīm, tiekoties Padomē, proti, Iekšējais nolīgums 86/126/EEK par Kopienas atbalstu finansēšanu un pārvaldību (OV L 86, 210. lpp.), Padomes 1991. gada 25. jūlija Lēmums 91/482/EEK par aizjūras zemju un teritoriju piesaistīšanu Eiropas Ekono-

mikas Kopienai (OV L 263, 1. lpp.), Iekšējais nolīgums starp dalībvalstu valdību pārstāvjiem, tiekoties Padomē, par Kopienas atbalstu finansēšanu un pārvaldību saistībā ar Lomē IV konvencijas Otro finanšu protokolu (OV 1998, L 156, 108. lpp.) un Iekšējais nolīgums 2000/770/EK starp dalībvalstu valdību pārstāvjiem, tiekoties Padomes sanāksmē, par Kopienas atbalsta finansēšanu un administrēšanu [pārvaldību] saskaņā ar Kotonū nolīguma Finanšu protokolu un finansiālas palīdzības piešķiršanu aizjūras zemēm un teritorijām, kam piemēro EK Līguma ceturto daļu (OV L 317, 355. lpp.).

- 10 Šo četru iekšējo nolīgumu piemērošanas noteikumi ir paredzēti attiecīgi 1986. gada 11. novembra Finanšu regulā 86/548/EEK, kas piemērojama sestajam EAF (OV L 325, 42. lpp.), 1991. gada 29. jūlija Finanšu regulā 91/491/EEK, kas piemērojama sadarbībai attiecībā uz attīstības finansējumu atbilstoši Lomē IV konvencijai (OV L 266, 1. lpp.), 1998. gada 16. jūnija Finanšu regulā 98/430/EK, kas piemērojama sadarbībai attiecībā uz attīstības finansējumu atbilstoši Lomē IV konvencijai (OV L 191, 53. lpp.), un 2003. gada 27. marta Finanšu regulā, kas piemērojama devītajam EAF (OV L 83, 1. lpp.).
- 11 Šajās četrās regulās ir paredzēts, ka Komisija nodrošina EAF pārvaldību, pati uzņemoties atbildību, un, konkrēti, ieceļ EAF galveno kredītrīkotāju, kā arī tā grāmatvedi (skat. 10. panta 1. punktu un 11. un 13. pantu Finanšu regulā 86/548; 9. panta 1. punktu un 11. un 13. pantu Finanšu regulā 91/491; 13. panta 1. punktu un 15. panta 1. punktu Finanšu regulas 98/430 II sadaļā "EAF [finanšu] pārvaldība — Komisijas apropriācijas", kā arī 1. panta 2. punktu un 18. un 27. pantu 2003. gada 27. marta Finanšu regulā, kas piemērojama devītajam EAF). Turklāt ar trim pirmajām finanšu regulām, kas minētas šī rīkojuma 10. punktā, ir radīts finanšu kontroliera amats. Savukārt 2003. gada 27. marta Finanšu regulas 133. panta 2. punktā, kas piemērojams devītajam EAF, ir paredzēts, ka saistības, kas izriet no iepriekšējiem EAF pirms Kotonū nolīguma stāšanās spēkā 2003. gada 1. aprīlī, jāturpina pildīt saskaņā ar šiem EAF piemērojamiem noteikumiem, izņemot tās, kas, konkrēti, attiecas uz finanšu kontroliera amatu, uz kuru attiecas minētās regulas noteikumi. Pēdējā minētajā regulā finanšu kontroliera amats nav paredzēts.

- 12 Finanšu regulā 86/548, Finanšu regulā 91/491 un Finanšu regulā 98/430, kas piemērojamas attiecīgi sestajam, septītajam un astotajam EAF, ir paredzēts, ka principā par katru konstatēto [drošo] un likvīdo parādu, kam iestājies maksāšanas termiņš un kas ir saistīts ar EAF apropriāciju izmantošanu, galvenais grāmatvedis sagatavo iekasēšanas rīkojumu. Tomēr galvenais kredītrīkotājs var atteikties no tiesībām iekasēt parādu. Iekasēšanas rīkojumu reģistrē grāmatvedis, kurš par to atbild un kurš izmanto savas pilnvaras, lai nodrošinātu to, ka attiecīgais parāds tiek piedzīts iekasēšanas rīkojumā noteiktajā termiņā. Grāmatvedis informē galveno kredītrīkotāju par parādiem, kas nav piedzīti noteiktajos termiņos, un vajadzības gadījumā sāk atgūšanas procedūru (skat. Finanšu regulas 86/548 15. un 16. pantu; Finanšu regulas 91/491 15. panta 2. punktu un 16. pantu un Finanšu regulas 98/430 18. panta 2. punktu un 19. pantu).
- 13 2003. gada 27. marta Finanšu regulas, kas piemērojama devītajam EAF, 45.–47. pantā ir ietvertas līdzīgas normas. Tomēr atsevišķi papildu precizējumi ir sniegti attiecībā uz iekasēšanu. Pirmkārt, minētās regulas 45. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka pēc iekasēšanas rīkojuma [izdod] “debetnotu [paziņojumu par parādu], ko nosūta parādniekam”, kuru tāpat sagatavo EAF galvenais kredītrīkotājs. Otrkārt, tās pašas regulas 46. panta 2. punktā ir minēts, ka tad, ja parāds netiek faktiski iekasēts, EAF grāmatvedis “nekavējoties uzsāk procedūru atgūšanas īstenošanai jebkādiem likumā pieļautiem līdzekļiem, tostarp attiecīgos gadījumos izmantojot kompensēšanu. Ja tas nav iespējams, grāmatvedis izpilda atgūšanas lēmumu, kas panākts vai nu saskaņā ar 44. panta 2. punktu, vai tiesiskā [tiesas] ceļā”. Treškārt, minētās regulas 44. panta 2. punktā ir paredzēts, ka “Komisija var ar lēmumu, kas izpildāms atbilstoši tiem pašiem nosacījumiem, kas noteikti [EK] līguma 256. pantā, formāli noteikt, ka summa ir saņemama no personām, kas nav valstis”.
- 14 Laikā no 2002. gada 24. aprīļa līdz 2005. gada 13. aprīlim prasītāja noslēdza desmit līgumus par pakalpojumu sniegšanu, ko finansēja EAF. Tā noslēdza sešus līgumus ar Komisiju, rīkojoties Kongo Demokrātiskās Republikas vārdā, ko finansēja sestais EAF, vienu līgumu ar Angolas Republiku, ko finansēja septītais EAF, vienu līgumu ar Ekvatoriālās Gvinejas Republiku, ko finansēja astotais EAF, un divus līgumus attiecīgi ar Gabonas Republiku un Santomes un Prinsipi [*São Tomé e Príncipe*] Demokrātisko Republiku, ko finansēja devītais EAF.

- 15 Visus šos līgumus reglamentē normas, [kas iekļautas] vispārējos nosacījumos EAF finansētajiem pakalpojumu līgumiem, kuri ietverti IV pielikumā ĀKK-EEK Ministru padomes 1990. gada 29. marta Lēmumam Nr. 3/90, ar ko pieņem Samierināšanas un šķīrējtiesas vispārējos noteikumus, vispārējos nosacījumus un procedūras noteikumus EAF finansētajiem būvdarbu, piegādes un pakalpojumu līgumiem attiecībā uz šo līgumu piemērošanu (OV L 382, 1. lpp.) ar papildinājumiem vai grozījumiem, kas izdarīti ar līgumu.
- 16 Attiecībā uz prāvām, kas saistītas ar līgumu, iepriekš minēto vispārējo nosacījumu 45.2. pantā, kura nosaukums ir “Strīdu atrisināšana”, ir paredzēts noteikt procedūru, kāda jāievēro, lai strīdus atrisinātu ar izlīgumu. Ja šī procedūra nav sekmīga, minēto vispārējo nosacījumu 45.3. pantā ir norādīts, ka lietas dalībnieki var vienoties par strīda izšķiršanu pušu samierināšanas ceļā, ko noteiktā termiņā veic trešā persona. Šo vispārējo nosacījumu 45.5. pantā ir piebilsts, ka tad, “ja noteiktajos [maksimālajos] termiņos neizdodas panākt izlīgumu vai samierināt puses, strīdu [...] starptautiska līguma gadījumā atrisina [...] vai nu — ja līguma puses tā vienojas — saskaņā ar līgumslēdzējas iestādes valsts tiesību aktiem vai tās pastāvīgo starptautisko praksi [...], vai arī šķīrējtiesā saskaņā ar procesuālajiem noteikumiem, kas pieņemti atbilstoši konvencijai”.
- 17 Norma, kas ietverta 45.5. pantā, desmit attiecīgajos līgumos nav papildināta vai grozīta. Vēl jo vairāk, nevienā no šiem līgumiem nav vienošanās, ka prāvas būtu jārisina saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem vai praksi, tāpēc prāvas starp šo līgumu pusēm ir jārisina šķīrējtiesā. Šķīrējtiesas procesuālie noteikumi, uz kuriem ir norāde 45.5. pantā, ir Lēmuma Nr. 3/90 V pielikumā paredzētie noteikumi.
- 18 Turklāt prasītāja ir noslēgusi divus līgumus attiecīgi ar Kongo Republiku un Kotdivuāras Republiku, kurus finansējis attiecīgi astotais un devītais EAF. Vispārējo nosacījumu, kuri piemērojami abiem šiem līgumiem, 13. pantā ir paredzēta izlīguma procedūra strīdiem starp šo līgumu pusēm, kā arī iespēja pēc kopīga pieteikuma nodot strīdu Komisijai. Saskaņā ar to pašu pantu gadījumā, ja iepriekš minētās procedūras ir nesekmīgas, katra [līguma] puse var nodot strīdu līgumslēdzējas iestādes valsts tiesām.

Prāvas priekšvēsture

- 19 2004. gada 27. augustā Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) uzsāka izmeklēšanu attiecībā pret prasītāju, par ko prasītāja tika informēta 2005. gada 3. jūnijā. Saistībā ar to *OLAF* no 2005. gada 6. līdz 10. jūnijam veica vairākas pārbaudes prasītājas telpās Milānā. Šajā laika posmā minētajās prasītājas telpās pārbaudi veica arī ārējās revīzijas sabiedrības darbinieki.
- 20 Ar 2006. gada 6. marta vēstuli *OLAF* nosūtīja prasītājai komentēšanai savu kontroles un pārbaudes ziņojumu, kas sagatavots pēc veiktajām pārbaudēm no 2005. gada 6. līdz 10. jūnijam, kā arī iepriekš minētās ārējās revīzijas sabiedrības ziņojuma projektu. Šīs vēstules kopiju *OLAF* nosūtīja arī Komisijas Sadarbības birojam (*EuropeAid*). Prasītāja sniedza apsvērumus par minēto ziņojumu 2006. gada 7. aprīlī.
- 21 Ar 2006. gada 3. maija vēstuli *EuropeAid* informēja prasītāju, ka konstatējumi, kuri ietverti iepriekš minētajos ziņojumos, rada šaubas par to, vai izmaksas, kuras tā bija lūgusi atlīdzināt saistībā ar dažādiem projektiem, ir pieņemamas. Līdz ar to *EuropeAid* paredzēja uzdot veikt auditu un tikmēr attiecībā uz spēkā esošajiem līgumiem un darba programmām, kas ietilpst tās kompetencē, apturēt jebkādus maksājumus prasītājai.
- 22 Pēc Komisijas pārstāvju un prasītājas pārstāvju tikšanās 2006. gada 16. maijā, *EuropeAid* ar 2006. gada 2. jūnija vēstuli apstiprināja prasītājai savu nodomu uzdot veikt auditu, lai pārbaudītu, vai prasītājas deklarētās izmaksas ir pieņemamas. Ar 2006. gada 7. jūlija vēstuli *EuropeAid* paziņoja prasītājai, pirmkārt, kuram ārējam revidentam ir uzticēts audits un, otrkārt, auditējamus projektus.

- 23 Audits sākās ar izpētes stadiju, kas tika veikta prasītājas telpās no 2006. gada 12. līdz 16. jūlijam. Šis audita izpētes stadijas mērķis bija apzināt un lokalizēt izmeklēšanai nepieciešamos dokumentus. No 2006. gada 20. septembra pārbaudes tika veiktas uz vietas. 2006. gada 7. decembrī tika organizēta iepriekšēja noslēguma tikšanās starp ārējo revidentu un prasītāju, klātesot Komisijas pārstāvjiem. 2007. gada 2. martā notika vēl viena tikšanās starp ārējo revidentu un prasītāju, tāpat klātesot Komisijas pārstāvjiem. Ar šo tikšanos tika pabeigta pārbaude uz vietas.
- 24 Ar 2007. gada 18. janvāra, 28. februāra, 23. aprīļa un 13. jūnija vēstulēm prasītāja puda zināmu kritiku attiecībā uz ārējo revidentu, kuram bija uzticēts audits, kā arī veidu, kādā šis audits bija veikts. *EuropeAid* atbildēja uz pirmajām trijām prasītājas vēstulēm ar 2007. gada 2. februāra, 22. marta un 15. maija vēstulēm.
- 25 Ar 2007. gada 20. jūlija vēstuli Komisija nosūtīja prasītājai komentēšanai audita ziņojuma projekta konsolidētu versiju, kurai pievienoti pašas Komisijas apsvērumi. Tā arī aicināja prasītāju paust viedokli par summas EUR 6 433 424,80 atgūšanu un informēja to par Komisijas nodomu sākt procedūru, kas balstīta uz sacīkstes principu, par nopietnu profesionālu pārkāpumu un būtisku līgumsaistību neizpildi saskaņā ar Finanšu regulas 93., 96. un 114. pantu, kā arī nodomu uz diviem gadiem izslēgt to no jebkādas dalības konkursu un subsīdiju procedūrās, ko finansē Kopiena. Tā noteica prasītājai viena mēneša termiņu apsvērumu iesniegšanai šajā jautājumā.
- 26 Pēc šīs Komisijas vēstules notika korespondences apmaiņa starp lietas dalībniekiem, kura ietvēra piecas vēstules, ko prasītāja adresējusi *EuropeAid* attiecīgi 2007. gada 20. un 28. septembrī un 22. oktobrī, 2008. gada 4. aprīlī un 13. augustā, kā arī trīs *EuropeAid* vēstules prasītājai attiecīgi 2007. gada 22. septembrī un 9. oktobrī un 2008. gada 5. martā.

- 27 Ar 2008. gada 19. augusta vēstuli Komisija nosūtīja prasītājam galīgo audita ziņojumu, kuru ārējais revidents tai bija darījis zināmu 2008. gada 28. jūlijā. Tā arī atbildēja uz prasītājas 2008. gada 4. aprīļa un 13. augusta vēstulēm un informēja prasītāju par to, ka dienā, kuru tam vēlāk paziņos atbildīgais kredītrikotājs, tā sāks piedziņas procedūru par kopējo summu EUR 4 750 121 apmērā saistībā ar nelikumīgi saņemtām summām 34 attiecīgo līgumu ietvaros.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 28 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [Vispārējās tiesas] kancelejā iesniegts 2008. gada 5. novembrī, prasītāja cēla šo prasību, kurā tās prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt lēmumu, kas, iespējams, ietverts 2008. gada 19. augusta vēstulē;

— piespriest Komisijai atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts prasītājam;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

29 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas [Vispārējās tiesas] kancelejā iesniegts 2009. gada 19. janvārī, Komisija ir izvirzījusi iebildi par nepieņemamību atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 114. pantam. Tās prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību kā nepieņemamu;

- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

30 Prasītāja iesniedza apsvērumus attiecībā uz iebildi par nepieņemamību 2009. gada 4. martā. Šajos apsvērumos tās prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- noraidīt iebildi par nepieņemamību;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31 Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Vispārējā tiesa aicināja Komisiju iesniegt dažus dokumentus. Komisija izpildīja šo lūgumu noteiktajā termiņā.

32 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 2. jūlijā, prasītāja lūdza pieņemt “procesa organizatoriskos pasākumus”, lai, pirmkārt, Komisijai tiktu uzdots pilnībā iesniegt līgumu, ko tā noslēgusi ar ārējo revidentu, kuram uzdots veikt iepriekš minēto auditu (skat. šī rīkojuma 21. un 22. punktu), un, otrkārt,

Vispārējā tiesa kā lieciniekus uzklusītu *EuropeAid* ģenerāldirektoru un ārējā revidenta, kuram bija uzticēts audits, asociēto partneri.

- 33 Komisija iesniedza apsvērumus par šo lūgumu 2009. gada 17. jūlijā. Tā norāda, ka prasītājas lūguma mērķis patiesībā ir panākt, ka tiek pieņemti pierādījumu savākšanas pasākumi, un tas jānoraida kā nepieņemams vai, pakārtoti, kā nepamatots.
- 34 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 30. septembrī, prasītāja lūdza pieņemt procesa organizatorisko pasākumu, lai Komisija tiktu uzaicināta precizēt to, vai ārējais revidents ir veicis auditu, ko reglamentē “starptautiskie grāmatvedības standarti”, vai arī īstenojis “vienošanās procedūru”, ko reglamentē “starptautiskie standarti par saistītajiem pakalpojumiem 4400 — Apmek lējumi finanšu informācijas pārbaudei, pamatojoties uz vienošanās procedūrām”, kura neatbilstot tam, kas bijis paredzēts starp šo revidentu un Komisiju noslēgtajā līgumā.
- 35 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 1. decembrī, prasītāja ir iesniegusi līgumu, kas noslēgts starp Komisiju un ārējo revidentu, un prasības pamatojumam ir izvirzījusi divus jaunus pamatus.

Juridiskais pamatojums

- 36 Atbilstoši Reglamenta 114. panta 1. punktam, ja lietas dalībnieks to lūdz, Vispārējā tiesa var pieņemt lēmumu par nepieņemamību, neaplūkojot lietu pēc būtības. Saskaņā ar tā paša panta 3. punktu pārējā procesa daļa notiek mutvārdos, ja vien Vispārējā tiesa nelemj citādi. Citiem vārdiem sakot, atbilstoši Reglamenta 111. pantam, ja prasība ir

acīmredzami juridiski nepamatota, Vispārējā tiesa, neveicot tālākas procesuālās darbības, var lemt, izdodot attiecīgu motivētu rīkojumu.

37 Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka tai ir pietiekama informācija no lietas materiāliem un ka nav jāuzsāk procesa mutvārdu daļa.

Par lūgumu atcelt tiesību aktu

Lietas dalībnieku argumenti

38 Komisija norāda, ka 2008. gada 19. augusta vēstulei ir tikai līgumisks raksturs, ko reglamentē dažādu šajā pašā vēstulē aplūkoto līgumu noteikumi. Līgumu nosacījumos, kas piemērojami starp prasītāju un Komisiju noslēgtajiem līgumiem, neesot nevienas šķirējklauzulas, kurā būtu norādīts, ka šī prāva jāizskata Vispārējai tiesai, bet, gluži pretēji, esot noteikts, ka jebkura prāva saistībā ar šiem līgumiem ir Briseles tiesu kompetencē. Pārējos šajā pašā vēstulē minētos līgumus, kas noslēgti starp prasītāju un dažām trešām valstīm un ko finansējis EAF, reglamentējot līgumu nosacījumi, saskaņā ar kuriem strīdi par šiem līgumiem esot jāatrisina “saskaņā ar līgumslēdzējas iestādes valsts tiesību aktiem”. Tādējādi Vispārējai tiesai nekādi neesot kompetences izskatīt prāvas par visiem šiem līgumiem. Turklāt, ņemot vērā 2008. gada 19. augusta vēstules līgumisko raksturu, tā nav akts, par ko var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu Vispārējā tiesā.

39 Komisija piebilst — katrā ziņā, ņemot vērā 2008. gada 19. augusta vēstules formulējumu, to nevarot uzskatīt par aktu ar juridiski saistošu iedarbību, bet, lielākais, par sagatavojošu aktu, kuru nevar pārsūdzēt, iesniedzot prasību atcelt tiesību aktu.

- 40 Prasītāja atzīst, ka Vispārējās tiesas kompetencē nav izskatīt prāvas par 34 līgumiem, uz kuriem attiecas 2008. gada 19. augusta vēstule. Tomēr tā norāda, ka Komisijas apgalvojums — saskaņā ar kuru minētajai vēstulei esot tikai līgumisks raksturs un tādējādi tā neesot akts, ko varētu pārsūdzēt, iesniedzot Vispārējā tiesā prasību atcelt tiesību aktu, — ir balstīts uz šīs vēstules kļūdainu un nepilnīgu interpretāciju, kā arī to, ka nav ievērots lūguma atcelt tiesību aktu priekšmets un saturs.
- 41 Prasītāja uzskata, ka 2008. gada 19. augusta vēstulē Komisija nav tikai atbildējusi uz tās apgalvojumiem par maksājumu apturēšanu un iespējamiem audita pārkāpumiem un paziņojusi par iekasēšanas procedūras sākšanu. Komisija tāpat esot tai nosūtījusi galīgo audita ziņojumu un informējusi, ka uzskata šo ziņojumu par ticamu un likumīgu tehnisko pamatojumu attiecībā uz sekām, kādām jārodas šajā lietā. Citiem vārdiem sakot, ar 2008. gada 19. augusta vēstuli Komisija esot apstiprinājusi ārējā revidenta izdarītos secinājumus, pieņemdamā galīgo ziņojumu.
- 42 Tieši par šo 2008. gada 19. augusta vēstules īpašo aspektu esot lūgums atcelt tiesību aktu, ar kuru prasītāja apstrīd Komisijas lēmumu — kas pieņemts saistībā ar tās administratīvajām priekšrocībām —, uzskatīt ārējam revidentam uzticēto audita procedūru par pabeigtu un atrisinātu un apstiprināt visus tajā izdarītos secinājumus, pieņemot galīgo ziņojumu.
- 43 Turklāt atsevišķu [prasītājas] tiesību un atsevišķu vispārējo tiesību principu pārkāpumi, kas norādīti prasības pieteikumā, attiecoties uz minētā ziņojuma kā tāda akta pieņemšanu un apstiprināšanu, kurš attiecināms uz administrācijas gribu un pilnvarām, tai īstenojot publisko varu, un nevis uz iespējamām līgumiskajām attiecībām starp prasītāju un Komisiju. Tādējādi jautājums esot par iebildumiem, kuri vērsti nevis uz īpašu līgumu noteikumu pārkāpumu, bet gan uz vispārējo tiesību principu pārkāpumu.

- 44 Judikatūrai par prasības atcelt līgumiska rakstura tiesību aktu nepieņemamību neesot nozīmes šajā lietā. Pirmkārt, 2008. gada 19. augusta vēstule neesot nedz iekasēšanas rīkojums, nedz paziņojums par parādu, kā to, starp citu, atzīstot Komisija. Otrkārt, šajā pašā vēstulē Komisija esot uzskatījusi ārējam revidentam uzticēto audita procedūru par pabeigtu un likumīgu un apstiprinājusi tajā izdarītos secinājumus. Tādējādi šī vēstule esot nodalāma no tai piemītošā līgumiskā rakstura, vēl jo vairāk tāpēc, ka tā attiecas arī uz līgumiem, kas noslēgti ar nedaudzām trešām valstīm, kurus finansē vienīgi EAF.
- 45 Prasītāja tāpat apgalvo, ka tiktāl, ciktāl 2008. gada 19. augusta vēstulē Komisija ir galīgi pabeigusi ārējam revidentam uzticēto audita procedūru, tā esot uzskatījusi šo audita procedūru par likumīgu un esot apstiprinājusi ārējā revidenta izdarītos secinājumus, pieņemdamā galīgo ziņojumu; tas esot mainījis prasītājas tiesisko stāvokli. Tā apgalvo, ka no statusa “kreditors, kam vēl jāsaņem virkne maksājumu”, pārgājusi statusā “parādnieks, vismaz potenciāls, attiecībā uz summām, kas jau ir izmaksātas un par ko pašlaik ir izteikti finansiāli iebildumi”. Turklāt atbilstoši grāmatvedības jomā piemērojamiem piesardzības principiem ar minēto vēstuli tai esot uzlikts pienākums svītrot no bilances prasījumus, kuru summa pārsniedz 2 miljonus EUR, un to vietā ierakstīt neparedzētu parādu 4,7 miljonu EUR apmērā.
- 46 Prasītāja apgalvo, ka, lai gan 2008. gada 19. augusta vēstuli daļēji varot uzskatīt par sagatavojošu aktu tiktāl, ciktāl Komisija ir atbildējusi uz tās iebildumiem un ir iepriekš paredzējusi iekasēšanas procedūras sākšanu, šīs vēstules daļai, kura attiecas uz audita procedūras pabeigšanu un galīgā ziņojuma pieņemšanu, esot galīgs raksturs un tā esot atdalāma no līgumiskā rakstura saskaņā ar Tiesas 1997. gada 22. aprīļa spriedumu lietā C-395/95 P *Geotronics*/Komisija (*Recueil*, I-2271. lpp., 12.–15. punkts), kurā sniegtais risinājums pēc analogijas esot piemērojams šajā lietā, tādējādi par minēto vēstuli varot iesniegt prasību atcelt tiesību aktu. Šo interpretāciju apstiprinot arī apsvērumi, kurus Komisija sniegusi Eiropas ombudam, atbildot uz prasītājas iesniegtu sūdzību.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 47 Prasības atcelt tiesību aktu ietvaros tiesa pārbauda to iestāžu pieņemto aktu likumību, ar kuriem paredzēts radīt saistošas tiesiskas sekas attiecībā pret trešām personām, būtiski mainot to tiesisko stāvokli (Pirmās instances tiesas 2008. gada 10. aprīļa rīkojums lietā T-97/07 *Imelios/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 21. punkts; šajā sakarā skat. arī Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedumu lietā 60/81 *IBM/Komisija*, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts, un 2006. gada 12. septembra spriedumu lietā C-131/03 P *Reynolds Tobacco u.c./Komisija*, Krājums, I-7795. lpp., 54. punkts).
- 48 Tiktāl, ciktāl runa ir par aktiem vai lēmumiem, kuru izstrāde notiek vairākās stadijās, it īpaši atbilstoši iekšējai procedūrai, apstrīdami tiesību akti principā ir tikai tie dokumenti, kuros atbilstoši šādai procedūrai ir noteikta iestādes galīgā nostāja, izņemot starpdokumentus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu (iepriekš 47. punktā minētais spriedums lietā *IBM/Komisija*, 10. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 7. marta spriedums lietā T-95/99 *Satellimages TV5/Komisija*, *Recueil*, II-1425. lpp., 32. punkts).
- 49 Citādi tas būtu vienīgi tad, ja paši lēmumi vai akti, kas pieņemti sagatavošanas procedūras laikā un ar ko būtībā tiek pilnībā pabeigta īpaša procedūra, kas notiek atsevišķi no procedūras, pēc kuras iestādei ir jāpieņem lēmums pēc būtības (iepriekš 47. punktā minētais spriedums lietā *IBM/Komisija*, 11. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 9. jūnija rīkojums lietā T-96/03 *Camós Grau/Komisija*, Krājums-CDL, I-A-157. un II-707. lpp., 30. punkts).
- 50 Turklāt iestāžu pieņemtie tiesību akti, kam nenoliedzami ir vienīgi līgumisks raksturs, šā iemesla dēļ nav pieskaitāmi tiesību aktiem, kuru atcelšanu var lūgt Vispārējai tiesai (Pirmās instances tiesas 2004. gada 10. maija rīkojums apvienotajās lietās T-314/03 un T-378/03 *Musée Grévin/Komisija*, Krājums, II-1421. lpp., 64. punkts, un šī rīkojuma 47. punktā minētais rīkojums lietā *Imelios/Komisija*, 22. punkts).

- 51 Šajā lietā ir jāpārbauda, vai 2008. gada 19. augusta vēstule ir akts, par kuru Vispārējā tiesā var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu. Prasītāja norāda, ka tā esot, jo šī vēstule, pirmkārt, ietverot lēmumu izbeigt audita administratīvo procedūru, kuru Komisija uzticējusi ārējam revidentam, un, otrkārt, ar to esot pieņemts šī revidenta sagatavotais audita ziņojums.
- 52 Pirmkārt, attiecībā uz 22 līgumiem, kas minēti šī rīkojuma 1. punktā, ir jānorāda, ka, lai aizsargātu savas no šiem līgumiem izrietošās tiesības un pārliecinātos, ka prasītāja pareizi pilda pienākumus, kas tai uzlikti ar minētajiem līgumiem, Komisija var veikt kontroli un pārbaudes, kuras tai šķiet nepieciešamas un atbilstošas. Šāda kontrole un pārbaudes turklāt ir skaidri atļauta attiecīgo līgumu noteikumos (skat. iepriekš 4. punktu).
- 53 Šajā sakarā Komisija var uzdot ārējam revidentam tās vārdā veikt auditu un paziņot tai šī audita secinājumus ziņojuma formā. Tāpat Komisija — gadījumā, ja šajā ziņojumā izdarītie secinājumi tai šķiet pareizi un pamatoti, — var pamatoties uz šiem secinājumiem, attiecīgajās iestādēs norādot uz tiesībām, kādas, pēc tās uzskatiem, tai ir saskaņā ar šiem līgumiem.
- 54 No tā izriet, ka tiktāl, ciktāl runa ir par 22 attiecīgajiem līgumiem, Komisijas izraudzītā ārējā revidenta veiktais audits ietilpst no minētajiem līgumiem izrietošo [Komisijas] tiesību īstenošanā un tā tad tas attiecas uz šajos līgumos noteikto līgumisko raksturu.
- 55 Tādējādi — lai gan 2008. gada 19. augusta vēstule būtu jāinterpretē tādā veidā, ka ar to tiek izbeigta audita procedūra attiecībā uz iepriekš minētajiem 22 līgumiem un tiek apstiprināti ārējā revidenta secinājumi, pieņemot galīgo ziņojumu, — šī vēstule pretēji prasītājas norādītajam nav nodalāma no šo līgumu atbilstošajām normām un to nevar kvalificēt kā aktu, par kuru Vispārējā tiesā var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu.

Tādējādi lūgums atcelt lēmumu, kas, iespējams, ietverts šajā vēstulē, tiktāl, ciktāl šis lūgums attiecas uz šiem 22 līgumiem, nav pieņemams.

- 56 Turklāt šo lūgumu nevar pārkvalificēt tādā veidā, ka tas norādītu uz to, ka Komisija būtu pārkāpusi pienākumus, kas tai uzlikti ar iepriekš minētajiem 22 līgumiem, un ka tādējādi šis lūgums būtu iesniegts saskaņā ar šķīrējklauzulu, ar kuru strīdu izskatīšanai norādīta Vispārējā tiesa. Tieši prasītājam ir pienākums izvēlēties savas prasības juridisko pamatu, nevis tiesai pašai izvēlēties vispiemērotāko tiesisko pamatu (Tiesas 2005. gada 15. marta spriedums lietā C-160/03 Spānija/*Eurojust*, Krājums, I-2077. lpp., 35. punkts; Pirmās instances tiesas 2007. gada 26. februāra rīkojums lietā T-205/05 *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 38. punkts, un iepriekš 47. punktā minētais rīkojums lietā *Imelios*/Komisija, 19. punkts).
- 57 Katrā ziņā, lai gan lūgumu atcelt tiesību aktu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz 2008. gada 19. augusta vēstules daļu par 22 attiecīgajiem līgumiem, tādējādi varētu pārkvalificēt, tas būtu nepieņemams, jo tā izskatīšana acīmredzami nav Vispārējās tiesas kompetencē.
- 58 Vispārējās tiesas kompetencē ir pirmajā instancē izskatīt līgumiska rakstura strīdus, ko tai iesniegušas fiziskas vai juridiskas personas tikai saskaņā ar šķīrējklauzulu. Ja šādas klauzulas nav, tā paplašina savu jurisdikciju tālāk par to strīdu loku, kuru izskatīšana tai ir ierobežoti noteikta (Pirmās instances tiesas 1997. gada 3. oktobra rīkojums lietā T-186/96 *Mutual Aid Administration Services*/Komisija, *Recueil*, II-1633. lpp., 47. punkts).
- 59 Šajā lietā 22 līgumos, kas minēti 1. punktā, nav nevienas šķīrējklauzulas, kurā būtu norādīts, ka šī prāva jāizskata Vispārējai tiesai, bet, gluži pretēji, ir noteikts, ka prāvas par šiem līgumiem ietilpst Briseles tiesu kompetencē.

- 60 Otrkārt, tiktāl, ciktāl 2008. gada 19. augusta vēstule attiecas uz iepriekš 14. un 18. punktā minētajiem 12 līgumiem, kas noslēgti starp prasītāju un atsevišķām ĀKK valstīm un ko finansē EAF, ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru publiskā iepirkuma jomā, attiecībā uz ko piešķirts EAF finanšu atbalsts, Komisijas pārstāvju iekļaušanās — vienalga, vai runa būtu par apstiprinājumiem vai apstiprinājuma atteikumiem, vīzām vai vīzu atteikumiem, — ir vērsta vienīgi uz to, lai konstatētu, vai ir vai nav izpildīti finansēšanas nosacījumi, un tās mērķis nedz ir, nedz arī var būt aizskart principu, atbilstoši kuram attiecīgie iepirkumi paliek valsts iepirkumi, par kuru sagatavošanu, sarunu risināšanu un noslēgšanu ir atbildīgas tikai saņēmējas valstis (Tiesas 1984. gada 10. jūlija spriedums lietā 126/83 *STS/Komisija, Recueil*, 2769. lpp., 16. punkts, un 1985. gada 10. jūlija spriedums lietā 118/83 *CMC u.c./Komisija, Recueil*, 2325. lpp., 28. punkts).
- 61 Attiecīgo iepirkumu pretendenti uzņēmumi vai uzņēmumi, kuriem tie piešķirti, uztur tiesiskās attiecības tikai ar saņēmēju valsti, kura ir atbildīga par iepirkumu, un Komisijas pārstāvju akti attiecībā uz šiem uzņēmumiem ar šīs iestādes pieņemtu lēmumu nevar aizstāt ĀKK valsts lēmumu, kura vienīgā ir kompetenta noslēgt un parakstīt šo iepirkumu (iepriekš 60. punktā minētais Tiesas spriedums lietā *STS/Komisija*, 18. punkts; 1993. gada 14. janvāra spriedums lietā *C-257/90 Italsolar/Komisija, Recueil*, I-9. lpp., 22. punkts, un 1993. gada 29. aprīļa spriedums lietā *C-182/91 Forafrique Burkinabe/Komisija, Recueil*, I-2161. lpp., 23. punkts).
- 62 Šie apsvērumi, kas ir spēkā attiecībā uz iepriekš 14. punktā minētajiem līgumiem par pakalpojumu sniegšanu, kuri noslēgti pēc attiecīgās ĀKK valsts organizēta valsts uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu publiskā iepirkuma procedūrā, pēc analogijas ir spēkā arī attiecībā uz iepriekš 18. punktā minētajiem subsīdiju līgumiem, ko noslēgusi ĀKK valsts.
- 63 Tomēr paši šie apsvērumi nav pietiekami, lai secinātu, ka ir nepieņemama prasība atcelt tiesību aktu — ko Komisija pieņēmusi, īstenojot savas pilnvaras —, kuru iesniegusi privātpersona, uz kuru šis akts attiecas un kurai tas ir formāli adresēts, pat ja minētais akts ietilpst līgumiska rakstura procedūrā (šajā sakarā skat. iepriekš 46. punktā minēto spriedumu lietā *Geotronics/Komisija*, 13. un 14. punkts).

- 64 Tādējādi, lai lemtu par lūguma atcelt tiesību aktu pieņemamību tiktāl, ciktāl tas attiecas uz 12 līgumiem, kas noslēgti starp prasītāju, no vienas puses, un dažādām ĀKKvalstīm, no otras puses, ir jānosaka, vai šī formāli prasītājam adresētā vēstule faktiski ietver Komisijas lēmumu, kurš pieņemts, tai īstenojot savas pilnvaras, par kuru var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu Vispārējā tiesā.
- 65 Prasītāja pati piekrit, ka tiktāl, ciktāl 2008. gada 19. augusta vēstulē Komisija tai paziņo, ka drīzumā tiks nosūtīts paziņojums par parādu, šī vēstule nav akts, kas attiecībā pret to radītu saistošas tiesiskas sekas. Tomēr prasītāja apgalvo, ka minētajā vēstulē Komisija ir ne tikai atbildējusi uz tās iebildumiem par auditu, ko pēc Komisijas lūguma veicis ārējais revidents, bet ir pieņēmusi arī formālu lēmumu, ar ko tiek izbeigta audita administratīvā procedūra un tiek apstiprināti ārējā revidenta secinājumi, pieņemot galīgo ziņojumu. Par šo lēmumu var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu Vispārējā tiesā.
- 66 Šajā sakarā jānorāda, ka līgumu, kurus finansē no EAF, veiktā audita mērķis noteikti ir pārbaudīt finanšu darījumu, kuri tiek veikti šo līgumu izpildei, likumību. Šajā ziņā var konstatēt pārkāpumus, kas rada pienākumu atmaksāt EAF atsevišķas summas.
- 67 Tomēr EAF maksājami prasījumi, kas ir konstatēti pēc audita, kuru veikusi Komisija vai kurš veikts pēc Komisijas lūguma, nav radušies no paša audita, bet gan no līgumsaistību pārkāpuma, ko izdarījusi līguma, kuru finansē EAF, puse. Audita ziņojumā ir tikai konstatēti iespējamie jau esošie pārkāpumi, kā arī no tiem izrietošie prasījumi. Tādējādi [audita ziņojums] nekādi nemaina šo prasījumu parādnieka tiesisko stāvokli. Turklāt tam ir iespēja apstrīdēt audita ziņojumā izdarītos konstatējumus un secinājumus tiesā, kurai ir piekritība, izvirzot jebkuru prāvu par attiecīgajiem prasījumiem.

- 68 No prasītājas argumenta, kas balstīts uz to, ka galīgā ziņojuma pieņemšana esot likusi tai grozīt bilanci, svītrojot no tās kredītu, un tā vietā ierakstīt neparedzētu parādu, nevar secināt pretējo, jo, kā jau norādīts, ar audita ziņojumu nevar uzlikt prasītājai pienākumu grozīt grāmatvedību, kas ir tikai prasītājas kompetencē.
- 69 Tāpat jāatgādina, ka Komisijai ar nolīgumiem un konvencijām, ar ko izveidoti dažādie EAF, kā arī ar atbilstošajām Finanšu regulām ir uzdots nodrošināt šo EAF pārvaldību. Šajā sakarā tai ir ne vien tiesības, bet arī pienākums pirms jebkādu Kopienų līdzekļu izmaksāšanas pārlicināties, ka šādu izmaksu nosacījumi ir faktiski izpildīti, un šajā nolūkā tai it īpaši ir jāizpēta informācija, kas nepieciešama, lai nodrošinātu EAF resursu ekonomisku pārvaldību (Pirmās instances tiesas 1996. gada 11. jūlija spriedums lietā T-175/94 *International Procurement Services/Komisija, Recueil, II-729*. lpp., 45. punkts; šajā sakarā skat. arī iepriekš 60. punktā minēto spriedumu lietā *CMC u.c./Komisija*, 44.–47. punkts).
- 70 Kā norādīts iepriekš 12. un 13. punktā, Komisijas ieceltajam EAF galvenajam kredītrīkotājam ir jāsegatavo iekasēšanas rīkojums attiecībā uz katru drošo un likvīdo parādu, kam iestājies maksāšanas termiņš, kas pienākas EAF. Šo rīkojumu adresē grāmatvedim, kuru arī ir iecēlusi Komisija. Viņš izmanto savas pilnvaras, lai nodrošinātu EAF ieņēmumu iekasēšanu, un gadījumā, ja maksājuma termiņā, kas paredzēts iekasēšanas rīkojumā, faktiskā iekasēšana nav notikusi, viņš informē par to EAF galveno kredītrīkotāju un sāk atgūšanas procedūru. 2003. gada 27. marta Finanšu regulā, kas piemērojama devītajam EAF, ir piebilsts, ka pēc iekasēšanas rīkojuma [izdod] paziņojumu par parādu, ko adresē parādniekam.
- 71 Tādējādi parāda, kas pienākas EAF, konstatēšana audita ziņojumā attiecībā uz EAF finansētajiem līgumiem var būt pamatā tā iekasēšanas rīkojumam, kā arī attiecīgajā gadījumā — paziņojumam par parādu, ko adresē parādniekam.

72 Tomēr, kā jau ir atzīts, paziņojums par parādu ir vienkārši parādniekam sniegta informācija par pienākumu, kas izriet no līguma, kuru finansējis devītais EAF un kura līgumslēdzēja Komisija nav bijusi. Gadījumā, ja parādnieks nesamaksā pieprasīto summu, Komisija var vai nu atteikties no parāda atgūšanas, vai [to] kompensēt, vai uzsākt piespiedu izpildi, kas var notikt vai nu ar izpildes lēmumu, vai arī ar izpildrakstu, kas panākts tiesas ceļā. Tādējādi paziņojumam par parādu nepiemīt izpildu raksturs, bet ir vienkāršs sagatavojošs akts, pēc kura tiek pieņemts Komisijas lēmums uzsākt vai neuzsākt parāda atgūšanas procesu, vai nu ierosinot tiesvedību, vai pieņemot lēmumu, kas atbilst izpildrakstam. Tāpēc paziņojums par parādu nav pasākums, kas nosaka galīgo Komisijas nostāju, tam nav juridiski saistošas iedarbības, kas varētu ietekmēt parādnieka intereses, konkrētā veidā grozot tā tiesisko stāvokli, un par to nevar iesniegt prasību atcelt tiesību aktu (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2008. gada 17. aprīļa spriedumu lietā T-260/04 *Cestas/Komisija*, Krājums, II-701. lpp., 75. un 76. punkts).

73 Šis secinājums ir spēkā arī attiecībā uz iekasēšanas rīkojumu, kas paredzēts visās šajā lietā minētajās finanšu regulās, kuras reglamentē četrus EAF. Šis rīkojums nav pat adresēts parādniekam, bet tam arī ir tikai iekšējs raksturs, jo tas adresēts vienīgi grāmatvedim, [tāpēc] ar to ir uzlikts pienākums vienīgi grāmatvedim gadījumā, ja attiecīgais parāds netiek iekasēts, sākt iekasēšanas procedūru ar dažādiem iepriekš norādītajiem līdzekļiem.

74 Tādējādi nekādi nav droši tas, ka, pamatojoties uz audita ziņojumu, kurā konstatēti parādi, kas pienākas EAF, tiks izdots akts, kuram būtu juridiski saistoša iedarbība, kas varētu ietekmēt parādnieka intereses. Tā acimredzot nebūs tad, ja Komisija nolems atteikties no parāda atgūšanas. Tā nebūs arī tad, ja Komisija nolems sākt iekasēšanas procedūru tiesas ceļā; tādā gadījumā tiks tieši celta prasība tiesās, kurām ir piekritība. Pēdējā minētajā gadījumā, kā jau norādīts, parādniekam būs iespēja auditā izdarītos secinājumus apstrīdēt minētajā procedūrā.

75 Pat pieņemot, ka pēc audita ziņojuma par EAF finansētajiem līgumiem vēlāk tiktu pieņemts akts ar juridiski saistošu iedarbību attiecībā pret kādu no līgumslēdzējam pusēm, minētais audita ziņojums būtu tikai šo vēlāko aktu sagatavojošs akts; vienīgi vēlākais akts būtu nelabvēlīgs ieinteresētajai personai. Tādējādi par Komisijas lēmumu, ar ko tiek pabeigts audits un apstiprināti ārējā revidenta secinājumi, pieņemot galīgo

ziņojumu, saskaņā ar iepriekš 47. un 48. punktā norādīto judikatūru nevar Vispārējā tiesā iesniegt prasību atcelt tiesību aktu.

- 76 Šajā sakarā prasītāja ir kļūdaini norādījusi uz iespējamo audita administratīvo procedūru. Nevienā no finanšu regulām, kas minētas iepriekš 11. punktā, nav noteikumu par auditiem attiecībā uz EAF finansētajiem līgumiem. Lai gan tas nenozīmē, ka Komisijai būtu aizliegts pašai veikt vai lūgt, lai ārējais revidents tās vārdā veiktu šādus auditus, tas tomēr nemaina faktu, ka jautājums šajā gadījumā nevar būt par īpašu un atsevišķu audita procedūru, kas, iespējams, tiek izbeigta ar lēmumu, ar kuru apstiprināts audita ziņojums. Tādējādi šī rikožuma 49. punktā norādītajai judikatūrai nav nozīmes šajā lietā.
- 77 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka arī lūgums atcelt lēmumu, kas, iespējams, ietverts 2008. gada 19. augusta vēstulē, ir nepieņemams tiktāl, ciktāl šī vēstule attiecas uz 12 līgumiem, kas noslēgti starp prasītāju un dažādām ĀKK valstīm un ko finansē EAF, un tādējādi tas ir jānoraida kopumā.
- 78 Treškārt, secinājumu, atbilstoši kuram lūgums atcelt lēmumu, kas, iespējams, ietverts 2008. gada 19. augusta vēstulē, ir nepieņemams gan attiecībā uz 22 līgumiem, kuri minēti iepriekš 1. punktā, gan attiecībā uz 12 līgumiem, kuri minēti iepriekš 14. un 18. punktā, nemaina argumenti, ko prasītāja izvirzījusi 2009. gada 1. decembrī iesniegtajā memorandā (skat. iepriekš 35. punktu).
- 79 Pēc būtības prasītāja norāda, ka, tā kā līgumā, kas noslēgts starp Komisiju un ārējo revidentu, kurš pievienots šī memoranda pielikumā, bija paredzēts, ka minētais revidents veiks "auditu" saskaņā ar "starptautiskajiem grāmatvedības standartiem", Komisijai pēc tam un formāli negrozot līgumu bija jāpieņem, ka revidents veic vienīgi pārbaudes atbilstoši "vienošanās procedūrai". Prasītāja apgalvo, ka šis fakts apstiprina to, ka prasībā izvirzītie pamati ir pamatoti, un izvirza divus jaunus pamatus, kas balstīti

attiecīgi uz “pienākuma [nodrošināt] administratīvo darbību objektivitāti” pārkāpumu un uz pilnvaru pārsniegšanu vai pilnvaru nepareizu izmantošanu.

- 80 Pat ja šie apgalvojumi ir pieņemami un pamatoti, tie nekādi nepierāda to, ka 2008. gada 19. augusta vēstule ietvertu lēmumu, par ko varētu iesniegt prasību atcelt tiesību aktu Vispārējā tiesā. Tie, lielākais, ir vērsti uz to, lai pierādītu audita, ko pēc Komisijas lūguma veicis ārējais revidents, nelikumību. Kā jau norādīts, šim auditam nenoliedzami ir vienīgi līgumisks raksturs, no kā tas nav atdalāms.

Par prasību par zaudējumu atlīdzību

Lietas dalībnieku argumenti

- 81 Komisija norāda, ka, iespējams, kaitējošā rīcība, kuru tai pārmet prasītāja prasībā par zaudējumu atlīdzību, attiecoties uz faktu, ka tā neesot pareizi vai vispār neesot izpildījusi pienākumus, kas izriet no dažādiem tās noslēgtajiem finansēšanas līgumiem, apturot atsevišķus maksājumus. To prasības pieteikuma daļu interpretācija, kurās aplūkota Komisijas iespējami kaitējošā rīcība, cēloņsakarības pastāvēšana starp šo rīcību un prasītājas iespējami ciesto kaitējumu, kā arī tā apjoms, apstiprinot šo secinājumu.
- 82 Komisija uzskata, ka tādējādi, lai pārbaudītu rīcības, kuru tai pārmet prasītāja, iespējamo nelikumību, ir jāpārbauda tiesības un pienākumi, kas tai uzlikti ar attiecīgajiem līgumiem. Tā kā minētajos līgumos neesot šķīrējklauzulas, kurā būtu norādīts, ka šī prāva jāizskata Vispārējai tiesai, tad šāda pārbaude pārsniedzot Vispārējās

tiesas kompetenci. Tāpēc Komisija uzskata, ka ar prasību par zaudējumu atlīdzību prasītāja mēģina panākt rezultātu, kādu tā var panākt, vienīgi iesniedzot prasību par līgumisko atbildību tiesās, kurām ir piekritība. Tādējādi prasība par zaudējumu atlīdzību esot acimredzami nepieņemama.

83 Prasības pieteikumā prasītāja, pamatojot prasību par zaudējumu atlīdzību, norāda, ka Komisija nav pēc iespējas ātrāk paziņojusi 2005. gada novembrī pieņemto lēmumu apturēt tai par labu jebkādus maksājumus, kā arī to, ka Komisija ir atteikusies šajā jautājumā sniegt tai paskaidrojumus un tikties ar tās pārstāvjiem. Šī rīcība esot turpinājusies vairākus mēnešus līdz brīdim, kad Komisija ar 2006. gada maija vēstuli to informējusi par minēto lēmumu. Prasītāja uzskata, ka šī Komisijas rīcība ir pretiesiska tādu pašu pamatu dēļ, kādi ir izklāstīti, pamatojot prasību atcelt tiesību aktu, un ka ar to ir pārkāpts labas pārvaldības un pārskatāmības princips.

84 Attiecībā uz cēloņsakarību starp Komisijai pārņemto rīcību un kaitējumu, kas tai saskaņā ar tās viedokli nodarīts, kā arī attiecībā uz tā apjomu prasītāja norāda — tā kā tā nav zinājusi par Komisijas lēmumu apturēt tai maksājumus, prasītāja turpinājusi īstenot vairākus projektus, nemainot savu darbības struktūru un izdevumu programmas, un attiecīgi tādā veidā uzņēmusies jaunus “parādus” gan sakarā ar citu projektu īstenošanu, kuros tā piedalījies, gan sakarā ar tās iesaistīšanos vairākos tiesas procesos. Tai esot nodarīts arī “ļoti būtisks” morālais kaitējums. Turklāt prasītāja norāda uz Kopienas ārpuslīgumisko atbildību par nevainojamu rīcību.

85 Apsvērumos attiecībā uz iebildi par nepieņemamību prasītāja norāda, ka Komisijas argumenti attiecībā uz prasības par zaudējumu atlīdzību nepieņemamību ir balstīti uz tās prasības pieteikuma satura sagrozīšanu. No visas tās prasības pieteikuma daļas interpretācijas, kas attiecas uz lūgumu par zaudējumu atlīdzību, izrietot, ka prasītāja lūdz atlīdzināt zaudējumu, kurš tai nodarīts ar faktu, ka Komisija to nav laikus informējusi par lēmumu apturēt tai par labu jebkādus maksājumus. Tādējādi prasība par zaudējumu atlīdzību esot balstīta uz to, ka Komisija ir pārkāpusi pārskatāmības

principu un labas pārvaldības principu, kā arī uz pārējiem pamatiem saistībā ar prettiesiskumu, kas izvirzīti, pamatojot prasību atcelt tiesību aktu.

⁸⁶ Fakts, ka prasītāja saistībā ar tai nodarītajiem materiālajiem zaudējumiem lūdz atlīdzināt summas, kas ir skaidri nošķirtas no maksājumiem, kurus tā varētu pieprasīt atbilstoši attiecīgajiem līgumiem, un tas, ka prasītāja turklāt prasījusi atlīdzināt tai nodarīto morālo kaitējumu, apstiprinot to, ka prasībai par zaudējumu atlīdzību ir ārpuslīgumisks raksturs, un tāpat tā ir pieņemama.

Vispārējās tiesas vērtējums

⁸⁷ Pirmkārt, jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai EKL 288. panta otrās daļas nozīmē iestātos Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība par tās struktūriestāžu prettiesisko rīcību, ir jāizpilda nosacījumu kopums, proti, rīcības, kurā iestādes vainotas, prettiesiskums, faktisku zaudējumu esamība un cēloņsakarības esamība starp varbūtējo rīcību un norādīto kaitējumu (Tiesas 1982. gada 29. septembra spriedums lietā *26/81 Oleifici Mediterranei/EEK, Recueil*, 3057. lpp., 16. punkts; iepriekš 69. punktā minētais Pirmās instances tiesas spriedums lietā *International Procurement Services/Komisija*, 44. punkts, un 1997. gada 11. jūlija spriedums lietā *T-267/94 Oleifici Italiani/Komisija, Recueil*, II-1239. lpp., 20. punkts).

⁸⁸ Otrkārt, kā izriet no pastāvīgās judikatūras, Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība par tiesisku aktu var iestāties tikai tad, ja ir izpildīti trīs kumulatīvi nosacījumi, proti, faktiskā kaitējuma esamība, kurš, iespējams, nodarīts, cēloņsakarība starp šo kaitējumu un aktu, kurā Kopienas iestādes vainotas, kā arī norādītā kaitējuma neparastais un īpašais raksturs (Tiesas 2000. gada 15. jūnija spriedums lietā *C-237/98 P Dorsch Consult/Padome un Komisija, Recueil*, I-4549. lpp., 19. un 53. punkts, un Tiesas 2007. gada 20. marta rīkojums lietā *C-325/06 P Galileo International Technology u.c./Komisija, Krājumā nav publicēts*, 76. punkts).

- 89 Treškārt un visbeidzot, atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 21. panta pirmajai daļai, kas piemērojama Vispārējās tiesas procesam saskaņā ar minēto Statūtu 53. panta pirmo daļu un Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu, prasības pieteikumā ir jāietver strīda priekšmets, kā arī kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem. Šiem elementiem ir jābūt pietiekami skaidriem un precīziem, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Pirmās instances tiesa varētu lemt par prasību, ja iespējams, bez papildu informācijas iesniegšanas. Lai nodrošinātu tiesisko drošību un labu pārvaldību un lai prasības pieteikums būtu pieņemams, pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem prasība pamatota, vismaz kopsavilkuma veidā, kas ir sagatavots saskaņotā un saprotamā veidā, ir jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta (Pirmās instances tiesas 1993. gada 28. aprīļa rīkojums lietā T-85/92 *De Hoe/Komisija, Recueil*, II-523. lpp., 20. punkts; 1999. gada 21. maija rīkojums lietā T-154/98 *Asia Motor France u.c./Komisija, Recueil*, II-1703. lpp., 49. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 15. jūnija spriedums lietā T-277/97 *Isméri Europa/Revīzijas palāta, Recueil*, II-1825. lpp., 28. un 29. punkts).
- 90 Attiecībā uz prasību par zaudējumu atlīdzību ar mērķi panākt, ka tiek atlīdzināts zaudējums, kas, iespējams, nodarīts sakarā ar to, ka Komisija apturējusi tai jebkādu maksājumu, prasītājam, lai izpildītu iepriekš minētos pienākumus, prasības pieteikumā ir jāprecizē faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas radījuši iespējamo Komisijas pienākumu veikt tai maksājumu vai vismaz laikus informēt to par lēmumu apturēt šos maksājumus.
- 91 Šādi precizējumi vispirms ir nepieciešami, lai Vispārējā tiesa varētu pārbaudīt to, vai prasība faktiski attiecas uz Kopienas ārpuslīgumisko atbildību gan par prettiesisku aktu, gan par tiesisku aktu, vai arī tā drīzāk attiecas uz [Kopienas] līgumisko atbildību; tādā gadījumā, kā izriet no iepriekš 58. punktā minētās judikatūras, Vispārējās tiesas kompetencē būtu izskatīt prasību tikai tad, ja attiecīgajos līgumos būtu ietverta šķīrējklauzula, kurā norādīts, ka tai ir jāizskata prāvas par šo līgumu izpildi.
- 92 Tomēr jākonstatē, ka, lai gan prasītāja prasības pieteikumā ir norādījusi uz iespējamo jebkādu tai adresēto maksājumu apturēšanu, par ko Komisija pieņēmusi lēmumu jau 2005. gada novembrī, prasītāja nekādi nav precizējusi, kādi ir maksājumi, uz kuriem tai būtu tiesības, ja šīs apturēšanas nebūtu, un vēl jo mazāk — vai tie ir pamatoti ar līgumiem, kas noslēgti starp prasītāju un Komisiju, vai arī tieši izriet no piemērojamiem

noteikumiem, kuri nav minēti citviet prasības pieteikumā. No tā izriet, ka attiecībā uz prasību par zaudējumu atlīdzību prasības pieteikums neatbilst minimālajām prasībām, kas izvirzītas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā.

93 Apstākļi, ka prasības pieteikumā prasītāja norāda vienīgi uz Kopienas ārpuslīgumisko atbildību, kā arī uz to, ka Komisija, iespējams, pārkāpusi labas pārvaldības principu un pārskatāmības principu, nemaina šos secinājumus.

94 Runājot par līgumiska rakstura prāvu — vienkārša norāde uz tiesību normām, kas neizriet no līguma, bet kas lietas dalībniekiem jāievēro, nevar grozīt prāvas līgumisko raksturu un tādējādi pasargāt to lietas dalībnieku, kurš norāda uz šīm normām kompetentā tiesā. Pretējā gadījumā prāvas raksturs un tādējādi kompetentā tiesa, kurai ir piekritība, varētu mainīt lietas dalībnieku norādītās normas pēc savas patikas; tas būtu pretrunā noteikumiem par dažādu tiesu materiālo kompetenci (Tiesas 2009. gada 20. maija spriedums lietā C-214/08 P *Guigard*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 43. punkts).

95 Turklāt iestādēm ir uzlikti pienākumi saistībā ar vispārējo labas pārvaldības principu attiecībā uz administrācijai pakļautajām personām tikai tad, ja tās pilda administratīvos pienākumus. Savukārt tad, ja attiecības starp Komisiju un prasītāju ir skaidri līgumiskas, prasītājs var pārņemt Komisijai tikai līguma noteikumu pārkāpumu vai līgumam piemērojamo tiesību pārkāpumu (šajā sakarā skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 3. jūnija spriedumu lietā T-179/06 *Komisija/Burie Onderzoek en advies*, Krājumā nav publicēts, 118. punkts).

96 No šiem apsvērumiem izriet, ka prasītāja nevarēja prasības pieteikumā tikai norādīt uz Kopienas ārpuslīgumisko atbildību, kā arī uz to, ka Komisija, iespējams, pārkāpusi labas pārvaldības principu un pārskatāmības principu, bet tai bija jāprecizē pamats — vai tas

būtu līgumisks vai ārpuslīgumisks — tiem pienākumiem, kurus Komisija, iespējams, pārkāpusi, nolemdama apturēt jebkādus maksājumus prasītājam, un to, ka Komisija ilgu laiku nav darījusi prasītājam zināmu šo apturēšanu.

97 No visa iepriekš izklāstītā izriet, ka prasība par zaudējumu atlīdzību ir nepieņemama un ir jānoraida.

98 Šo secinājumu nemaina argumenti, ko prasītāja izvirzījusi 2009. gada 1. decembrī iesniegtajā memorandā (skat. iepriekš 35. punktu). Minētajiem argumentiem nav nozīmes saistībā ar prasību par zaudējumu atlīdzību, jo tas attiecas uz auditu, ko pēc Komisijas lūguma veicis ārējais revidents, un tādējādi — uz laika posmu pēc tā, par kuru ir prasība par zaudējumu atlīdzību. Saskaņā ar pašas prasītājas apgalvojumiem, Komisijas iespējamā nepareizā rīcība ir beigusies ar *EuropeAid* vēstules nosūtīšanu 2006. gada 3. maijā, ar ko prasītāja informēta par jebkādu maksājumu tās labā apturēšanu. Audits sākās tikai 2006. gada 12. jūlijā (skat. iepriekš 21. un 23. punktu).

99 Katrā ziņā, pat ja prasības pieteikums būtu bijis jāsaprot tādējādi, ka maksājumi, kuri tika apturēti, iespējams, ar 2005. gada novembra lēmumu, izriet no iepriekš minētajiem 34 līgumiem, uz kuriem attiecās Komisijas uzdotais audits, ir jānorāda, pirmkārt, ka attiecībā uz starp Komisiju un prasītāju noslēgtajiem 22 līgumiem, kuri minēti iepriekš 1. punktā, tad, ja Komisija, iespējams, pārkāptu pienākumus, kas izriet no šiem līgumiem, iestātos tās līgumiskā atbildība un rastos līgumiska rakstura prāva, kura ir ārpus Vispārējās tiesas kompetences, ja nav šķērējklauzulas, kurā būtu norādīts, ka tai ir jāizskata minētā prāva.

100 Otrkārt, attiecībā uz 12 līgumiem, kas minēti iepriekš 14. un 18. punktā, kas noslēgti starp prasītāju un atsevišķām ĀKK valstīm un ko finansē EAF, iepriekš 60. un 62. punktā izklāstītie apsvērumi patiešām nevar ietekmēt tiesību aizsardzības līdzekļus, kādi

jebkurai ieinteresētajai personai ir attiecībā pret Komisiju, saistībā ar procedūrām, kas sāktas saskaņā ar EKL 235. pantu un 288. panta otro daļu (Tiesas 1985. gada 19. septembra spriedums lietā 33/82 *Murri/Komisija*, *Recueil*, 2759. lpp., 35. punkts).

- 101 Tomēr ir nospriests — ja līgumisks strīds starp ĀKK valsti un tās darījuma partneri saistībā ar līgumu, ko finansē EAF, nav atrisināts iepriekš izlīguma veidā vai izmantojot līgumā paredzētās procedūras, piemēram, šķirējtiesā, tad otra līgumslēdzēja puse nespēj pierādīt to, ka Komisijas rīcība saistībā ar šo strīdu tai rada zaudējumu, kas ir nošķirams no tā, kura atlīdzināšana tai ar piemērotiem līdzekļiem jāprasa no minētās ĀKK valsts. Šādā gadījumā lūgums par zaudējumu atlīdzību, ko saskaņā ar EKL 235. pantu un 288. panta otro daļu pret Komisiju iesniegusi šī pati līgumslēdzēja puse, ir jānoraida, jo prasītāja nav pierādījusi, ka pastāvētu cēloņsakarība starp Komisijai pārņemto rīcību un norādīto kaitējumu (šajā sakarā skat. iepriekš 100. punktā minēto spriedumu lietā *Murri/Komisija*, 36.–39. punkts, un iepriekš 69. punktā minēto spriedumu lietā *International Procurement Services/Komisija*, 58.–61. punkts).
- 102 Tieši tā ir šajā lietā attiecībā uz iepriekš minētajiem 12 līgumiem, kas noslēgti starp prasītāju un dažādām ĀKK valstīm. Saskaņā ar pašas prasītājas apgalvojumiem zaudējums, uz kuru attiecas tās prasība par zaudējumu atlīdzību, ir radies no maksājumu tās labā apturēšanas, kurus, noslēdzot šos līgumus, ĀKK valstis bija uzņēmušās veikt, ja ir izpildīti visi šajā sakarā paredzētie nosacījumi.
- 103 Prasītājai, ja tā uzskata par pamatotu, ar piemērotiem juridiskiem līdzekļiem bija un tai joprojām ir jāprasa no attiecīgajām ĀKK valstīm atlīdzināt iespējamo zaudējumu, kas nodarīts ar to, ka minētās valstis, iespējams, pārkāpušas pienākumus, kuri izriet no minētajiem līgumiem. Tādējādi, pieņemot, ka prasību par zaudējumu atlīdzību var saprast kā tādu, ka tā attiecas uz zaudējuma, kurš prasītājai, iespējams, nodarīts, apturot attiecīgajos 12 līgumos paredzētos maksājumus, atlīdzību, tas ir jānoraida kā acīmredzami juridiski nepamatots.

- 104 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka ir jānoraida arī prasība par zaudējumu atlīdzību, un tādējādi ir jānoraida prasība kopumā. Šajos apstākļos nav jāizdod rīkojums veikt pasākumus, ko prasītāja lūgusi 2009. gada 2. jūlija un 30. septembra pieteikumos (iepriekš 32. un 34. punkts), neatkarīgi no tā, kāda ir to precīzā juridiskā kvalifikācija, proti, vai jautājums ir par procesa organizatoriskajiem pasākumiem vai par pierādījumu savākšanas pasākumiem. Prasītāja uzskata, ka šo pasākumu mērķis ir sniegt sīkākus precizējumus par to, kādi bijuši norādījumi, ko Komisija sniegusi ārējam revidentam, kuram uzdots veikt auditu; šim jautājumam nav nekādas nozīmes prāvas risinājumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 105 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

izdod rīkojumu:

1) prasību noraidīt;

2) *Alisei* atļdzina tiesāšanās izdevumus.

Pasludināts Luksemburgā 2010. gada 8. februārī.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

M. Vilaras